

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: V. T. D.
bytem X

zastoupen: Mgr. et Mgr. Ing. Phan Kien Cuong, MBA, LL.D.
sídlem Václavské náměstí 21/831, Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č.j. OAM-5/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č.j. OAM-5/ZA-ZA11-HA13-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl tak, že (i) žalobci neudělil azyl podle §12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo „AZ“), a současně (ii) mu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu neudělil doplňkovou ochranu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul skutečnosti sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a popsal průběh azylového řízení. Zejména shrnul skutkové okolnosti případu vyplývající z údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru k této žádosti ze dne 8. 1. 2025.
3. Žalobce ve správním řízení zejm. uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z rodinných důvodů, má v ČR nezletilou dceru. Ve vlasti má rodiče, žijí v A. L. Je s nimi v kontaktu, jsou v pořádku. Nemají tam žádné problémy. V ČR má dceru, tetu a staršího bratra. Teta se jmenuje D. T. M., bydlí v X s jeho dcerou. V ČR podnikal. Dceru naposledy viděl před pěti dny. Když byl ve vězení, dcera ho navštěvovala, nejprve jednou za půl roku a když ho pak přestěhovali do bližší věznice, navštěvovala ho jednou za čtyři měsíce. Z vězení jí posílal peníze, když něco vydělal, po propuštění teprve hledá práci. Dcera je soudem svěřena do péče tety žalobce. Její matka tehdy byla vdaná, a proto jako otec byl zapsán její tehdejší manžel, který se však o dceru nestará, protože není její biologický otec. Matka jeho dcery zemřela, protože ji při hádce zastřelil. Její manžel je Vietnamec a pobývá v Praze, avšak žalobce s ním není v kontaktu.
4. Žalobce nezná aktuální situaci ve Vietnamu, ale bojí se lidí od své zabitě přítelkyně, která má ve Vietnamu rodinu. Žalobce uvedl, že ti lidé vyhrožovali jeho rodině, jeho rodičům. K výhrůžkám došlo asi v roce 2015, bylo to hned po vraždě při osobní návštěvě jeho rodičů a dále telefonicky. On sám rodiče své přítelkyně nekontaktoval. Jeho rodiče výhrůžky neřešili, byly to jen slovní výhrůžky, které na policii nehlásili. Dcera má lepší podmínky v ČR než u rodiny své matky ve Vietnamu, nicméně oboje rodiče ve Vietnamu občas navštěvuje. Chodí do pátého ročníku základní školy v Hustopečích. Její zdravotní stav je dobrý. Žalobce nebyl ve vlasti trestně stíhán ani odsouzen za spáchání trestného činu a neměl tam žádné problémy s policií, bezpečnostními orgány, soudy ani jinými státními orgány ani jakékoli jiné problémy. Žalobcova rodina a rodina jeho přítelkyně nejsou v kontaktu. Když jeho dcera jede do Vietnamu, vždy navštíví obě rodiny. K vzájemným vztahům s dcerou uvedl, že ho navštěvovala ve věznici a považuje ho za svého otce. Jeho dcera neví o tom, že zastřelil její matku, neboť jí byl tehdy jeden rok.
5. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat si svůj pobyt na území ČR z rodinných důvodů, a obavy z jednání příbuzných své přítelkyně a současně matky jejich dcery, kterou v ČR usmrtil střelnou zbraní. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve

Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, opisu z rejstříku trestů ze dne 6. 1. 2025, rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 1 T 8/2015-333 ze dne 10. 9. 2015 a Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu - vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 6. 2024.

6. Žalovaný posoudil příběh žalobce věcně z hlediska důvodů podle § 12 až § 14 zákona o azylu, přičemž neshledal, že by okolnosti příběhu svědčily o nutnosti udělit žalobci v ČR mezinárodní ochranu formou azylu či azylu z humanitárních důvodů. V otázce udělení doplňkové ochrany naopak žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení vyšly najevo závažné okolnosti odůvodňující aplikaci tzv. *vylučující klauzule* podle § 15a zákona o azylu.
7. K otázce možného pronásledování žalobce ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) AZ žalovaný uvedl, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení. Nevyvíjel politickou aktivitu a nebyl členem politické strany ani skupiny. Ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání charakteru pronásledování dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu.
8. Ohledně aplikace § 12 písm. b) AZ žalovaný usuzoval následovně. Žalobce především uvedl, že chce zůstat v ČR, aby mohl pečovat o svou nezletilou dceru. Podle trestního rozsudku mu byl na základě pravomocného rozhodnutí soudu kromě nepodmíněného trestu odnětí svobody uložen také trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR i nadále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt.
9. Stran obav z možného odvetného jednání rodiny zavražděné přítelkyně žalobce žalovaný uvedl, že by se jednalo o jednání soukromých osob, které navíc dosud nenastalo. Pokud by k němu přeci jen došlo, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc k domovským orgánům státní moci. Žalovaný by se zabýval dalším hodnocením takového vyjádření pouze v případě, že by mu domovské orgány státní moci pomoc neposkytly nebo odmítly, a žalobce by se po dovolání k vyšším instancím těchto orgánů nebyl úspěšný.
10. Ohledně možnosti udělit žalobci tzv. národní humanitární azyl podle § 14 AZ žalovaný uvedl, že ani existenci rodinných vazeb jmenovaného na území ČR nelze podle ustálené judikatury NSS považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný dále podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území shrnul, že životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou, přičemž je zřejmé, že jeho případ rozhodně není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu.
11. Dále se žalovaný zabýval tím, zda je možno žalobci udělit doplňkovou ochranu ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b AZ. Po pečlivém posouzení výpovědí v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a zajištění podkladů o jeho trestním stíhání a odsouzení v ČR, dospěl žalovaný k závěru, že na žalobce je nezbytné aplikovat § 15a zákona o azylu, který je transpozicí čl. 17 tzv. kvalifikační směrnice. Konkrétně

žalovaný podřadil situaci pod ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, vylučující z možnosti získat doplňkovou ochranu osobě, která spáchala vážný zločin. Toto ustanovení vychází z čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice hovořícího o osobách, které se dopustily vážného zločinu. V průběhu správního řízení vyšly najevo velmi závažné skutečnosti, z nichž vyplývá, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan právě v ustanovení § 15a zákona o azylu pro případy, kdy nelze udělit žadateli o udělení mezinárodní ochrany doplňkovou ochranu.

12. Podle ustálené judikatury je pojem „vážný zločin“ třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“). NSS dále připomněl, že výkladem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku č. C-57/09 a C-101/09 ze dne 9. 11. 2010. Posouzení vážnosti zločinu musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu. Vodítko nabízí Ženevská úmluva o právním postavení uprchlíků, která uvádí demonstrativní výčet faktorů, které je třeba vzít v úvahu, a to povahu činu, skutečně způsobenou škodu, povahu a výši trestu a také otázku, zda je daný zločin obecně považovaný za závažný.
13. Žalovaný detailně rozebral argumentaci trestního soudu k objektivní stránce trestného činu vraždy a nedovoleného ozbrojování, a to i z pohledu povahy a závažnosti tohoto zločinu a případných polehčujících či přitěžujících okolností. Z opisu rejstříku trestů vyplývá, že z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn dne 10. 12. 2024, přičemž zkušební dobu mu soud stanovil do dne 10. 12. 2031. Žalovaný uzavřel, že žalobce tak dosud nevykonával trest odnětí svobody ani trest vyhoštění.
14. Dle názoru žalovaného se tedy v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.

III. Žaloba

15. Žalobce v žalobě brojil proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. Předně uvedl, že žalovaný nijak nevysvětluje důvody svého rozhodnutí, a pouze odkazuje na výsledky pohovoru se žalobcem. Žalovaný nevyvíjel dostatečnou snahu po zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.
16. Žalobce namítl, že žalovaný vycházel z nedostatečných podkladů pro rozhodnutí, pročež napadené rozhodnutí není přesvědčivé. Žalobce poukázal na úpravu základních zásad správního řízení ve správním řádu.
17. Dále žalobce podotkl, že žalovaný rozhodoval v rozporu s citovanými ustanoveními zákona o azylu. Podle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje náležitosti stanovené zákonem, především adekvátní odůvodnění. Žalobce poukázal na principy, jimiž se řídí výkon správního uvážení (zákaz libovůle, předvídatelnost, zákaz diskriminace a proporcionalita).
18. Za této situace se žalovaný měl zabývat také otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 AZ. Žalobce má za to, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal ve správním řízení, je důvodem pro udělení humanitárního azylu.
19. Žalobce poukázal závěrem na to, že případné navrácení žalobce do země původu by patrně znamenalo ohrožení jeho práva na život a práva nebýt vystaven mučení nebo

nelidskému zacházení (viz čl. 3 EÚLP). Dále by také došlo k porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

20. Ve svém **vyjádření** ze dne 19. 6. 2025 žalovaný setrval na zákonnosti svého procesního postupu i meritorních závěrů jak v otázce výkladu pojmu pronásledování, tak i podmínek pro užití vylučující klauzule jen ve vztahu k doplňkové ochraně. Ohledně hodnocení podmínek pro udělení tzv. národního humanitárního azylu žalovaný uvedl, že důvody uváděné žalobcem nepovažoval za zvláštního zřetele hodné.
21. Při výkladu vylučující klauzule žalovaný vzal v úvahu povahu a závažnost žalobcem spáchaného trestného činu a v souvislosti s tím též druh a výši uloženého trestu. Žalovaný si nemůže sám učinit úsudek o tom, jestli byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal a ani není oprávněn přezkoumávat rozsudek trestního soudu. Žalovaný je přesvědčen, že v projednávaném případě byly dány důvody pro vyloučení žalobce z doplňkové ochrany, pročez krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Řízení před krajským soudem

22. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
23. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze speciální úpravy v ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu a přihlížel tak k eventuálním novým důležitým skutečnostem, které by nastaly po vydání rozhodnutí žalovaného a týkaly by se možného pronásledování či rizika vážné újmy. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
24. **Správní spis** obsahuje především záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru k této žádosti, obojí ze dne 8. 1. 2025. Dále správní spis sestává též z předloženého rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č. j. 82 Nc 2405/2015-59 ve věci svěřeni do péče nezl. H. A. M. (nar. X), z něhož vyplývá, že právním otcem nezletilé je T. H. N. (st. přísl. Vietnam), nikoliv žalobce. Nezletilá byla tímto rozsudkem svěřena do společné péče manželů D. T. M. a B. T. H.
25. Ve správním spisu je založena kopie trestního rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2015, č.j. 1 T 8/2015-333, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku a přečinu nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 13 let a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Vražda byla spáchána nelegálně drženým revolverem tak, že žalobce na svou družku z bezprostřední blízkosti po předchozí hádce vystřelil, čímž jí způsobil střelné poranění levé boční strany krku a hrudníku se zásahem velké krční cévy, průdušnice a pravé plíce, následkem čehož jeho družka zemřela. Dále mu byla uložena povinnost k úhradě nemajetkové újmy poškozené nezletilé dceři částku 1 000 000 Kč.
26. Ve spisu se nachází též Informace OAMP: Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi -vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (červen 2024). Dále

je obsažen opis z rejstříku trestů, z něhož plyne, že žalobce byl odsouzen již dříve za spáchání trestných činů dle ustanovení § 358 odst. 1, § 353 odst. 1 a 2 a § 228 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému odnětí osobní svobody na 10 měsíců se zkušební dobou do 27. 10. 2014, nicméně ze spáchání těchto trestných činů byl amnestován. S podklady pro rozhodnutí se žalobce neseznámil (nedostavil se) a nenavrhoval ani jejich doplnění. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto soudním řízení.

27. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 27. 1. 2026 za účasti žalobce, v neomluvené nepřítomnosti jeho zástupce a zástupce žalovaného, jakož i ustanovené tlumočnice z jazyka vietnamského. Krajský soud označil napadené rozhodnutí a shrnul jeho podstatný obsah a vyzval účastníky k přednesu jejich procesních podání. Žalobce vyjádřil přání zůstat v ČR se svou nezletilou dcerou, která má jen jeho, a pomáhat jí. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření a zdůraznil, že ve vztahu k doplňkové ochraně není kvůli aplikaci vylučující klauzule třeba, aby se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, proč by se nemohl vrátit do Vietnamu. Krajský soud dále konstatoval obsah soudního a správního spisu a shrnul podstatu věci pro soudní přezkum. Dal příležitost oběma stranám k vyjádření k obsahu správního spisu. Účastníci neměli žádné návrhy na provedení dokazování, a proto je krajský soud ukončil. Žalobce v konečném návrhu zdůraznil, že je mu vietnamské prostředí již úplně cizí, a proto by chtěl zůstat v ČR. Po vyslechnutí konečných návrhů ve věci, v nichž účastníci setrvali na svých procesních pozicích, krajský soud po přerušení jednání přistoupil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

28. Žaloba **není důvodná**.
29. Krajský soud úvodem podotýká, že žaloba je spíše obecnou polemikou s právními náležitostmi napadeného rozhodnutí, tedy zejm. jeho přezkoumatelnosti a zjištění skutkového stavu věci, ovšem bez zcela konkrétních namítaných okolností.
30. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými nedostatky, a to ani nepřezkoumatelností, ani nedostatečně zjištěným skutkovým stavem věci. Žalovaný shromáždil ve správním spisu podklady jak pro posouzení situace v zemi původu (Vietnam), tak i podklady týkající se rozhodných skutečností tvrzených žalobcem (spáchání trestného činu vraždy své přítelkyně a matky jeho nezletilé dcery a poměry této nezletilé na území ČR). Žalovaný se v obecném rozměru nedopustil ani porušení žádné zásady správního řízení, neboť napadené rozhodnutí vychází z aplikovatelné právní úpravy, je dostatečně a podrobně zdůvodněno a nebylo ve vztahu k žalobci nijak překvapivé.
31. K posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu krajský soud uvádí následující. V posuzované věci je klíčové vyložit právní úpravu obsaženou v ustanovení § 14 zákona o azylu, dle něhož platí, že: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*

32. Z citované právní úpravy vyplývá, že tzv. národní humanitární azyl představuje speciální formu mezinárodní ochrany, již lze udělit pouze v případě *hodném zvláštního zřetele* a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když je tvrzení žadatele třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona. Od těchto forem mezinárodní ochrany se pak humanitární azyl odlišuje především tím, že jde o čistě národní formu mezinárodní ochrany (viz bod 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, tzv. kvalifikační směrnice), tak ve skutečnosti, že na něj *neexistuje právní nárok* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 47/2003-48) ani *subjektivní právo* (viz zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003-61; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. Jak přitom opakovaně potvrdil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, zákonodárce při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil *kombinaci* neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a návazného správního uvážení (v podrobnostech viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 2 Azs 27/2012-28, ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, či ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74). Platí, že teprve, jedná-li se o případ hodný zvláštního zřetele, nastupuje prostor pro správní uvážení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Tento způsob výkladu podmínek humanitárního azylu potvrzuje i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zde např. usnesení ze dne 21. 1. 2025, č. j. 1 Azs 286/2024-28, či ze dne 23. 1. 2025, č. j. 4 Azs 221/2024-37).
34. Uvedená konstrukce institutu humanitárního azylu založená zčásti na správním uvážení se pak promítá i do povahy následného soudního přezkumu. Jak totiž judikoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, správní rozhodnutí v otázce udělení humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu *jen v tom směru*, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není správní soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné či přímo opačné závěry (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004-72, ze dne 5. 12. 2012, č. j. 2 Azs 27/2012-28, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24).
35. Z ustálené judikatury k výkladu neurčitého pojmu případ hodný zvláštního zřetele a důvodům pro udělení národního humanitárního azylu vyplývá, že tento pojem míří především na situace, ve kterých žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, avšak konkrétní okolnosti případu jsou natolik výjimečné, že by bylo v daném případě *nehumánní* azyl neposkytnout. Typicky přitom jde o osoby zvláště těžce postižené, nemocné, osoby přicházející z oblastí postižených nejružnějšími přírodními či humanitárními katastrofami, ale také případy nepředvídané (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
36. Jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, či též usnesení ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), sloučení rodiny, příp. zachování stávajících rodinných vazeb cizince na území, *obecně nelze* považovat za případ hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by správní orgán mohl cizinci bez dalšího humanitární azyl udělit. Obdobně pak takový

případ nepředstavuje ani manželství cizince s občanem ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 Azs 18/2005-35), potíže ekonomického charakteru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54), či obtíže nalézt si v zemi původu zaměstnání (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 195/2024-36). Krajský soud dodává, že podle čl. II bodu 9 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb. nelze ode dne nabytí účinnosti zákona udělit národní humanitární azyl.

37. Z uvedeného výkladu zcela zřejmě vyplývá, že žalobcův příběh nesplňuje pojmové znaky případu „zvláštního zřetele hodného“, neboť žalobci jde čistě o setrvání na území se svou nezletilou dcerou, jejímž právním otcem je jiná osoba a kterou má svěřenou v péči jiná rodina (jakkoliv jde o příbuzné). Pokud krajský soud odhlédne od toho, že neexistuje formální důkaz o otcovství žalobce k nezletilé, a nahlédne tuto okolnost jako nespornou skutečnost, ani tak nejde o okolnost, která by se zřetelem na ustálenou judikaturu měla být hodnocena v rámci humanitárního azylu. Péče o nezletilou je zajištěna jinou rodinou a je na žalobci, jakým způsobem si do budoucna zajistí faktický styk s nezletilou, která podle jeho tvrzení jezdí i za svou rodinou z obou stran do Vietnamu. Pokud by pak důvodem pro udělení humanitárního azylu měly být žalobcem vyjádřené obavy z pomsty rodinných příslušníků jeho zavražděné přítelkyně žijící ve Vietnamu, na něž v žalobě toliko stručně odkázal, není tomu tak. Jde o nekonkrétní a nepodložené obavy z jednání soukromých osob, které nemají z hlediska koncepce národního humanitárního azylu žádnou relevanci. Proto nepřipadalo udělení národního humanitárního azylu žalobci do úvahy, jak žalovaný správně rozhodl.
38. Co se týká podmínek vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, krajský soud pouze v rovině přezkoumatelnosti konstatuje, že tu jde o výklad pojmu „vážný zločin.“ Rozhodným důvodem vedoucím žalovaného k odepření doplňkové ochrany žalobci tedy *byla skutečnost*, že by se žalobce dopustil vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak namítá žalobce v žalobě. Žalovaný se dostatečně podrobně věnoval výkladu tohoto pojmu i se zřetelem k judikatuře Soudního dvora EU. Dále se také zabýval individuálními okolnostmi trestního jednání (objektivní stránky) zločinu vraždy, který žalobce spáchal svou nelegálně drženou střelnou zbraní. Krajský soud považuje úvahy žalovaného za přezkoumatelné, přiléhavé a věcně správné.
39. Jelikož byly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebylo povinností žalovaného zkoumat věcně podmínky pro udělení doplňkové ochrany, tedy hrozbu případné vážné újmy v případě návratu do země původu. Proto také žalobní námitka směřující tímto směrem je lichá.

VII. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok

III.). O odměně ustanovené tlumočnice z jazyka vietnamského soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce